

ŞİŞLİ ATATÜRK ORTAOKULU

GELECEĞİN YAZARLARI VE ŞAİRLERİ

GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

Bu kitap, İstanbul İli Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen “Geleceğin Yazarları” projesi kapsamında Şişli Atatürk Ortaokulu tarafından hazırlanmıştır.

Şişli Atatürk Ortaokulu

Okul Müdürü: Sinan ÖZDEMİR

Sorumlu Müdür Yardımcısı: Nejla YILDIZ

Okul Proje Koordinatörü: Turan ÖĞÜT (Türkçe Öğretmeni)

Okul Komisyon Üyeleri: Sibel DEMİR ULUSOY (Türkçe Öğretmeni)

Sibel SÜSLÜ (Türkçe Öğretmeni)

Tuba İZ (Rehberlik Öğretmeni)

ŞİŞLİ / İSTANBUL

NİSAN / 2024

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

ÖNSÖZ

ŞİRLER

SENİN KADAR.....6

KAR

TANESİ.....7

BİÇARE.....8

ANNE TERLİĞİ.....9

ANNE

SEVGİSİ.....10

SENİ O KADAR ÖZLEDİM Kİ.....11

SOLMUŞ GÜL.....12

ÇOK GÜZEL DÜNYAMIZ13

KIRIK CAN PARÇALARI.....14

MASKE.....15

YALAN.....16

DÜZ YAZILAR

KİRAZ AĞACI.....17

GİZEMLİ ROBOT.....19

KORKU VE SEVİNÇ.....20

BÜYÜK AYAKLI KIZ.....21

BİLGE HANIN İKİLEMİ.....22

EL ELDEN AKIL AKILDAN

ÜSTÜNDÜR.....23

KRALLIK SAVAŞI.....24

TAVUK İLE KÖPEK.....	26
KIYMETİNİ BİLEMEME.....	27
ANGUT MARTI.....	28
TİLKİNİN PİŞMANLIĞI.....	29
ACILARIN TADI.....	32
KEHANET.....	33
O SON GECE	34

GİRİŞ

Değerli okuyucular ,

Geleceğin yazarlarını ve sanatçılarını desteklemek için bir araya geldik. Okulumuzun yetenekli öğrencileri tarafından hazırlanan "Geleceğin Yazarları" adlı bir kitabı sizlerle paylaşmanın gururunu yaşıyoruz.

Bu kitap, öğrencilerimizin yaratıcılığını ve yeteneklerini sergiledikleri bir platformdur. İçerisinde şiirler, hikayeler ve diğer yazı türlerinden örnekler bulacaksınız. Her bir sayfa, öğrencilerimizin hayal gücünün ve yazma becerilerinin bir yansımasıdır.

Bu projede emeği geçen tüm öğrencilerimize ve öğretmenlerimize teşekkür ediyoruz. Onların özverili çalışmaları ve destekleri olmadan bu kitap mümkün olmazdı. Ayrıca, öğrencilerimizin yaratıcılığını cesaretlendiren ve destekleyen siz değerli velilerimize de teşekkür ederiz.

"Geleceğin Yazarları" adlı bu kitabın, öğrencilerimizin yeteneklerini keşfetmeye ve onlara ilham vermeye devam etmesini umuyoruz. Bu eserlerin okuyucuları eğlendirmesini ve düşündürmesini dileriz.

Keyifli okumalar dileriz!

Saygılarımla,

SİNAN ÖZDEMİR

Okul Müdürü

ÖNSÖZ

Yazmak, daha derin, engin ve dahi zengince yaşamının adıdır.

Toprağın bağırını yırtı yırtı, yara yara ilerleyen bir kara saban gibi harf harf, satır satır dökülür, sürülür kara toprağa. Tarlalar, sayfa sayfa yeşerir, mahsul dolar taşar. Rengarenk bir iklim, ortam var olur. Yazmak bir nevi tohumları toprağa gark, insanla eşyanın, ayrımını fark etmektir.

Yazabilen insanın algı eşiği yani idrak seviyesi oldukça yücedir, yüksektir. Onun seyri, temaşaya, nazarı, manzaraya dönüşüverir. Kaba ve kalın bir halden –hayattan daha sade, yalın, buna rağmen de daha rikkatli ve dikkatli bir ahvale bürünmektedir.

Hayatı kararında, daha zarif ve naif yaşayanlar elbette ellerinde kalem, dillerinde kelimelerdir. İşte bu makama-mekana genç dimağları, körpe gönülleri çekmek-çağırarak için atılan bu adımlar; öğrencilerimiz için adeta bu havada birer teneffüs, tadımlık olabilmektedir. Misçinin yanında duran mis kokarmış.

İşçinin yanında duran iş kokarmış.

Bizler de mis kokulu yazılar-yazarlara nesillere bir yol açmak için bu gayretlerin-meşguliyetlerin içinde yer aldık. Zamanın azgın dişleri ve dişlilerine karşı edebi bir duruş sergileyebilmek; ancak yazı ikliminde, muhitinde kendini bulmakla, bilmekle olur. Zaman ve zemin kaymasına karşı köklü ve asil bir duruş da ancak ve ancak edebi şahsiyetlerimizin varlığı ve zenginliğiyle mümkün olabilecektir. Son olarak kalem tutan ellerimizin dert görmemesi temennisiyle hoşça kalın...

TURAN ÖĞÜT

SENİN KADAR

Kimseyi sevmedim senin kadar,
Kuşlar uçar, gönlüm bahar.
Umut tomur çiçek açar,
Gözlerim bir ona farklı bakar.

Belki atmıyor bana kalbi,
Seyreyledim saatlerce nehri,
Anladım ve dinledim;
Köpük köpük sevmediğini.

Gözlerim baktı ona derin,
Hızlıca attı kalbim.
Umardım ki tutsun ellerin,
Bir deniz kenarı sevgim.

Ağladım her gece,
Umut bitip gidince.
Satır satır, hece hece,
Ay buluta girince
İnce, ince gel ince,
Yoğum ben, sen gelince.

ÜVEYİS DOĞRU 8/E

KARTANESİ

Küçük kar tanesi,
Senin yolun çok uzun.
Hep başka bir hal alır.
Dönüşür durursun.
O küçük halinle,
Bizlere oyun olursun.

Küçük bir kar tanesi,
Çok derinden gelir sesi.
Yolculuktur tek gayesi,
İnerken de yorulursun.
Kalbe sımsıcak vurursun,
Küçük bir kar tanesi.

AYBIKE İSRA DALKIRAN 6/G

BİÇARE

Nedir gönlümdeki bu keder?

Gayri bilsem ne fark eder?

Derman olsa Şu derde,

Ne derman iyi eder,

Ne dert terk eder.

Nedendir gönlümdeki bu keder?

Ne akıl ne de gönül kabul eder.

Belki bu dert dünyevidir.

Emri hakla kaybolup gider.

ESMA NİSA DEMİR 8/C

ANNE TERLİĞİ

Anne terliği geliyi,(geliyor)

Kaçsam bile yakalıyı,(yakalıyor)

15 metre vardır menzili,

Kurtuldum derken ha gayret.

Her defasında tam isabet,

Anneciğim ne olur beni affet!

Etme benden Őikayet.

ZEYNEP ŐEVVAL AKGÜL

5/E

ANNE SEVGİSİ

Küçükken bir sen bir ben...

Bitmezdi oyunların.

Sonsuz, sınırsız bir güven,

Ellerin, kucakların.

Parklarda koşarken,

Hep vardın yanımda sen.

Beni korudun, kolladın.

Hep sen, hep sen...

ELA TARHAN

5/E

SENİ O KADAR ÖZLEDİM Kİ

Bir yıkıntı arasında kaldı bedenim,
Bedeninle beraber de yüreğim.
O sevgi dolu gözlerin...
Sonra bir telefon,
Bizim de üreğimiz sıkıştı o enkazda.
Ama bedenimiz sıkışmadı.
Tek farkımız buydu.
Ölümlle yaşam arasında.

NAZ SÜSLÜ 7B

SOLMUŞ GÜL

Rüzgarlar esmiş,
Ben ortada kalmışım;
Yağmurlar yağmış,
Ben suyunu tadamamışım.
Güzel bir kokum var
Alem onu koklayamamış,
Üstünü başını, ezmiş,
Görmezden gelmiş.
Rüzgarlar dinmek bilmemiş,
Ben orada öylece kururken
Dünya alem duymak bilmemiş.

NAZ SÜSLÜ

7/B

ÇOK GÜZEL DÜNYAMIZ

İnsanlar bilinçli olsa ,
Yerlere çöp atmasa ,
Ağaç israfı yapmasa ,
Çok güzel dünyamız .

Diğer inanları kusurlarıyla küçümsemese ,
Onlara zorbalık etmese ,
Masum insanları öldürmese ,
Çok güzel dünyamız .

İrkçilik yapmasa ,
Onların dillerine ,
Dinlerine saygılı olsa ,
Çok güzel dünyamız .

Herkes birbirini sevse ,
Onlara kin ,
Nefret beslemese ,
Çok güzel dünyamız.

RÜZGAR ÇAKIR ÇINAR 7/B

KIRIK CAN PARÇALARI

Tüm dünyanın egosuyla bağlanan bu iplik,
Birleşti iğne ile .
Benliğimi delik deşik etti.
Gitti.
Bastığım su birikintisindeki yansımam,
Boğulan düşüncelerdeki akşam,
Düştü benliğim su birikintisine,
Parçalandı.
Benliğim artık
Kırık bardaklar reyonu misal,
Bağlanan camda ki taşan
Dalgaların sesi gibi akşam.
Kırık cam parçaları gibi yere dökülürken
Bir yağmur gibi yağıyorum.
Eşleşen benliğim ayrılıyor,
Gerçek benliğimden.
İp kopuyor her yerinden.

FEYZA ERSÖZ

7/B

MASKE

Gölmek midir acaba insanın maskesi?
Yoksa ağlamak mı?
İnsan her mutlu olduğunda güler mi,
Veya her canı yandığında ağlar mı?
İnsan dediğinin bir maskesi vardır,
Bazen yalancı ağlayışlar veya gülüşler saçan,
Her insan içi yandığında ağlamaz.
Veya her mutlu olduğunda gülmez.
Elbet her insanın maskesi vardır.
Geceleri sulu gözleri plan,
Gündüzleri içten gülüşleri olan,
Lakin en nadirleri ve en güzelleri, maskesiz olanlardır.
İşte onlar en masumlarıdır.

TUĞBA SEKMEN

8/C

YALAN

Yalan her işte kullanılan bir anahtardır.
Herkesin ‘zorundaydım’ diyerek uydurduğu,
Aldırıcı, kandırıcı cümleler,
Kimi sevdiği biri için,
Kimi evladı için,
Kimi ise hayatı, malı, kazancı için
Ve hepsinin bir bedeli,
Bir amacı vardır.
Yalan, yalan, yalan ne acı
Yoktur çaresi ve de ilacı...

TUĞBA SEKMEN

8/C

BİTMEYEN DERSLER

KİRAZ AĞACI

Yılbaşı gecesini Timmy her zamanki gibi ailesiyle tartışmıştı, bu yüzden sokağa çıkmıştı. Her yer çok parlaktı. Süslü yılbaşı ağaçları, camlardan gelen zencefilli kurabiye kokuları, mutlu aile gülüşmeleri her yeri donatmıştı. Timmy bunlara bakarken birden gözüne bir şey takıldı. Kendi yaşlarında küçük bir çocuk kiraz ağacının altındaki banka oturmuş, mutlu ailelere kederle bakıyordu. Birden derin düşüncelere daldı. Ne istiyordu bu çocuk insanlardan? Bu derin düşünceleri bir zaman sonra değişmişti. Artık eve gitmesi gerektiğini fark etti ve evine gitti. Sonraki gün sonunda yılbaşına girilmişti. Gece insanlar bunu büyük bir sevinçle kutlamıştı. Timmy insanların yılbaşı kutlamasını saçma buluyordu. Sadece kutlayacaklardı, akrabalarını ziyaret edeceklerdi ve bu kadar, sonra sıkıcı hayatlarına yeniden devam edeceklerdi...

Timmy, annesinin çağırışıyla irkildi :

-“Timmy! Halan ve enişten geldi. Gelip onlara hemen selam ver!” dedi.

Timmy, “Küçük Prens” adlı kitabını koltuğa bıraktı ve kapıya doğru yöneldi. Halası, Timmy’nin yanaklarını sıkmaya başladı.

- “Küçük Timmy nasıl da büyümüş, daha dün küçüktü!”

Yanakları ağrıyaya başlayan Timmy içinden geçirdi:

- “Bıraksana yanaklarımı! Canım acıyor!” diye.

Halası ve eniştesiyle uzun uzun selamlaşp konuştuktan sonra bir kardan adam yapmak için dışarı çıkmak istedi. Yanına birkaç zeytin, bir havuç, atkı, eldiven vb. şeyler aldı. Sonunda dışarı çıkmıştı ve çıkar çıkmaz yine o çocuğu gördü. Soğuktan yanakları ve burnu pembe olmuş o çocuk, gözlerini dikmiş Timmy’ye bakıyordu. Başta Timmy umursamadı ve karları toparlayarak bir top yapmaya başladı. Fakat kısa bir süre sonra yeniden o çocuğu düşünmeye başladı. Timmy başını biraz kaldırıp baktığında o çocuk hâlâ gözünü dikmiş ona bakıyordu. Timmy onun yanına gidip gitmemekte kararsız kalmıştı. Biraz düşündükten sonra en fazla ne olabilir ki diye düşünüp gitmeye karar verdi. Timmy ona yaklaşmaya başlayınca çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu halini görünce Timmy onun korktuğunu düşündü fakat bu, onun fikrini değiştirmede ve emin adımlarla yürümeye devam etti. Timmy hemen kıştan dolayı tek yaprağı bile kalmamış kiraz ağacının altındaki bankta olan çocuğun yanında yerini aldı ve hemen ona selam verdi.

- “Merhaba!” dedi ve gülümsedi Timmy.

- “Adın ne?” diye de ekledi.

- “Arthur. Benim adım Arthur.” dedi çocuk soğuktan titreyen sesiyle. Timmy gülümsemesini yüzünden düşürmeden;

- “Ben de Timmy, çok memnun oldum.” Arthur da memnuniyetini belli edencesine kocaman gülümsedi. Uzun süren bir konuşmanın ardından ikisi de birbirini hakkında birçok bilgi edinmişti. Hatta ikisi de on iki yaşındaydılar ve ortak birçok özellikleri vardı. Havanın kararmaya başladığını fark eden Timmy :

- “Artık gitmeliyim. Hava kararmaya başladı geç kalırsam bana çok kızabilirler.” dedi. Arthur bu duruma biraz üzülmüştü bu yüzden kısık ve hüzünlü bir sesle yalnızca:

-” Peki, hoşça kal.” diyebilirdi. Timmy sonunda eve gelmişti. Annesi ve halası yemek hazırlayıp bir yandan da sofrayı kuruyorlardı. Timmy sıkıntıyla içinden geçirdi :

-“Yılbaşı dolu bir hafta ne âlâ!”. Sofra hazır olduğunda herkes oturdu ve yemekleri yemeye başladılar. Yemeğin tam ortasında Timmy, Arthur’dan bahsetmişti. Aldığı tepkilere bakılırsa ailesi bu çocuğu sevmişlerdi. Timmy sabah olunca Arthur’u görme umuduyla uyumuştı. Sabahsa kalkar kalkmaz pencereye koşmuştu. Arthur görünürde değildi. Timmy onun daha uyanmadığını düşünerek pek aldırış etmedi. Kahvaltının ardından kalınca giyindi ve dışarı çıktı. Yeniden etrafa bakındı fakat sonuç ilkinin aynısıydı, kimse yoktu. Timmy dün

oturdıkları banka oturdu ve beklemeye devam etti. Bekledi, bekledi... Birkaç dakika süren beklemenin ardından küçük bir kıkırdama duyuldu. Timmy başını biraz yukarı kaldırdı. Bu Arthur'du!

- "Ne kadardır bekliyorsun burada? Yanakların ve burnun o kadar pembe olmuş ki..." dedi ve sesli gülmeye başladı. Timmy kızgın bir ifadeyle baktı :

- "Seni o kadar bekledim ve karşılığı bu mu! (?) Benimle alay etmek mi?" Arthur biraz ciddileşerek:

- "Hayır, ama gerçekten çok komik görünüyorsun." Timmy de nasıl görüldüğünü hayal etti ve o da gülmeye başladı. İkisi birlikte uzunca bir süre güldüler. Sonra yeniden birlikte sohbeteye başladılar. Bu sefer öncekinden daha uzun sürmüştü. Yine hava kararmaya başlamıştı. Timmy biraz düşündü.

- "Bugün bizim evimizde akşam yemeğe misafir olmak ister misin?" Arthur şaşırılmış bir ifadeyle Timmy'nin yüzüne baktı. Timmy bunu görünce gelmek istemediğini düşünerek biraz asık bir suratla, "İstemez misin?" dedi. Arthur,:

- "Çok isterim fakat teyzemden izin almalıyım."

- "Teyzenden mi? Annen ve baban yok mu?"

- "Hayır yok. Onları uzun süre önce hastalıklarından dolayı kaybettik ve bende bu yüzden teyzemle yaşamaya başladım."

- "Anlıyorum, hadi gidip teyzenden izin alalım!" Birlikte Arthur'un evine gittiler ve biraz yalvarıp Arthur'un teyzesini ikna etmeyi başarmışlardı. İkisi de yeniden mutlulukla Timmy'nin evinin yolunu tuttular. Harika bir yemeğin ardından o gün de o şekilde bitmişti. Aradan aylar, hatta yıllar geçmişti. İkisi de çok büyümüşlerdi. Yeni bir kış ayı bitmişti. İlkbahar gelmişti. Tatlı tatlı esen rüzgar, yeni yeni çiçek veren birkaç ağaç -kiraz ağacı da aralarında olmak üzere-, kuş cıvıltıları,...

İşte Timmy'nin en sevdiği mevsim buydu!

Bir gün Timmy ve Arthur yeniden ve her zamanki gibi kiraz ağacının altında buluştular. O gün Arthur oldukça ciddiydi, sonunda konuşmaya başladı:

"-Bunu artık sana söylemeliyim Timmy." dedi.

Timmy biraz gerilmişti ve Arthur'u dikkatle dinlemeye başlamıştı.

- "Benim küçüklükten beri ailemde olduğu gibi ölümcül bir hastalığım var. Doktorlar artık pek bir umut olmadığını ve artık beni kurtarmak için şansları olmadığını söylediler." dedi.

Timmy duydukları karşısında kaskatı kesilmişti ve adeta dilini yutmuştu.

Birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra zar zor kekeleyerek:

- "Nasıl olur? Neden bana anlatmadın? (!)" dedi titreyen sesiyle ağlamamak için zor durduğu belliydi.

- "Lütfen bunları sorma Timmy. Senden yalnızca bir şey isteyeceğim." dedi. Timmy merakla sordu

- "Ne istiyorsun benden?"

- "Eğer kurtulamazsam beni bu kiraz ağacının altına gömün. Böylece her gün beni görebilirsin." dedi. Arthur bunu söyledikten sonra buruk bir şekilde gülümsedi. Timmy ise sadece bakakalıp başıyla onaylamıştı...

Aradan iki hafta geçtikten sonra Arthur hayatını kaybetmişti. Cenazesinin olduğu gün Timmy sözünü tutarak Arthur'un kiraz ağacının altına defnettirdi. Artık sık sık kiraz ağacının yanına gidiyordu ve her seferinde orada oturup vakit geçiriyordu.

GİZEMLİ ROBOT

Sabah korkuyla, uyandım. Çatı katından garip garip sesler geliyordu. Bu ses sadece benim dikkatimi çekmiyordu. Çünkü bütün ev korkuyla uyanmıştık. Neyse ki ses uzun sürmedi. Kahvaltımızı yapıp dışarı çıktık ki babam arabanın anahtarını evde unuttuğunu söyledi. Anahtar almak için eve girdiğinde yine çatı katından garip garip sesler geldiğini söyledi. Biz daha çok endişelenmiştik. Ben çatı katına bir hayvan girmiş veya girerken bir yere sıkışmış olabilir diye düşünüyordum. Ben bunları düşünüyorken çoktan gideceğimiz yere varmıştık. Gittiğimiz yerde duvarda bir sürü afiş vardı. Afişte en güzel robot yapan bir hediye kazanıyordu. Babama gösterdiğimde bana gülümseyerek şunları söyledi:

-Kızım biz yaparız yapmasına ama kazanabilir miyiz onu bilemem dedi.

Ben de:

- Baba sen merak etme biz yardımlaşarak her şeyi yaparız, dedim.

Eve gittiğimizde benim robot yapmak için hiçbir malzemem yoktu. Sonra aniden aklıma çatı katında malzemeler olabileceği geldi. Bunu babama söylediğim de babam olur, hem garip seslerin nereden geldiğini de buluruz dedi. Çatı katına çıktığımızda her şey açıktaydı ama bir şey açıkta değildi. Üstü örtüyle kaplıydı. Örtüyü üstünden kaldırdığımızda. Çok güzel bir robot vardı. Ama bir kolu kırık olan elinde yıldızlı bir çubuk vardı. Garip garip sesler de robottan geliyormuş. En güzel robotu yapabilmek için de bu robotu kullanacaktım. Robotu çatı katından indirdikten sonra uyudum çünkü saat gecikmişti. Ertesi gün babamla robotu yapmaya başladık. Tamiri bitirdikten sonra kontrol ettik ve meğerse robotun elindeki yıldızlı çubuk ışıklı imiş ve şahane duruyordu. Robotu yapmayı bitirdikten sonra uyumaya gittim ama heyecanlı olduğum için gözlerimi uyku tutmuyordu. Kısacası yarını iple çekiyordum. Uyandığımda hemen hazırlandım ve yarışmaya gittik. Yarışmaya gittiğimizde. Kazanamayacağımı düşünmüştüm çünkü herkesin robotu benim robotumdan daha güzel olmuştu. Ama kimsenin fark etmediği bir şey, teferruat vardı. Afişte en güzel ve ışıklı robot yapan kazanır yazıyordu. Sadece ben ve bir kız ışıklı robot yapmıştık. Ama kızın robotu benim robotumdan daha güzeldi. Kız robotun ışıklarını açtığında ışıklar yanmıyordu. O yüzden kız elendi ve ben kazandım.

Bana ödül olarak yeni bir robot verdiler. O sırada gözüme bir şey çarptı. Bir anne ve kızını gördüm. Kız çok küçüktü ve bana verilen ödül için ağlıyordu. Ben de küçük kıza bana verilen hediyeyi verdim. Çünkü maksadım bu duyguyu yaşamaktı ve o da hasıl olmuştu. Küçük kız çok mutlu oldu. Hani dünyaları alsan ya da verseler derler ya işte öyle... Ben de bir kişiyi mutlu etme mutluluğuyla bir kez daha daha da mutlu oldum huzurlu yuvama evime doğru aktım.

KORKU VE SEVİNÇ BİR ARADA

Sıcak bir ilkbahar günü her zamanki gibi havanın çok sıcak olmasından etkilenen çocuklar kendilerini sokaklara atmışlardı. Çocukluğunun en güzel yaşlarında olan Doruk en sevdiği arkadaşları Emir ve Derin ile en sevdikleri oyun olan ebelemeceyi oynuyorlardı. Okullar tatil olduğu için okula gitmiyorlar tüm günlerini sokakta oyunlarla geçiriyorlardı. Bu üç arkadaşı birbirine bağlayan şey aralarındaki dostluktu. Bu dostluklarını oluşturan şey ise birbirlerine olan benzerlikleriydi. Mesela hepsi çok dürüst, çok güvenilir, merhametli, akıllı ve bazen de çok yaramazlardı. Havalar çok sıcak olduğu için herkes sokağa çıkmadan önce kapısının önüne bir tas su koyuyorlar eğer unutan olursa da hemen birbirlerini uyarıyorlardı. Gene bir gün ebelemece oynarken Doruk'un annesi eve çağırdı. Tüm gün birlikte oynamaları rağmen gene oyuna doymamışlardı. Doruk eve gittiği için Emir ve Derin de evlerine gitmişlerdi. Doruk yemeğini yemiş ve camda oturuyordu. O sırada Emir'in dışarıda olduğunu gördü ve merakla izlemeye başladı. Mahalledeki en sevdikleri köpek Kömür' dü. Emir ise Kömüre taşlar fırlatıyor ondan kaçıyor ve onu kovalıyordu hatta su içmemesi için su kabını alıp eve kaçtı. Ertesi gün Emir'in neden böyle bir şey yaptığını sorgularken bir anda kapı çaldı. Kapıda Emir ve Derin vardı. Oyun oynamaya çağırdılar. Hasta olduğunu söyleyerek reddetti. İçindeki Emir' e karşı olan dostluğu bir nefrete dönüşmüştü. Aklındaki onlarca hatta yüzlerce belki de binlerce soru arasında yavaş yavaş uykuya daldı. Rüyasında aynı hareketleri Derin' inde yaptığını gördü ve korku içerisinde uyandı bu bir kabustu bir dakika bu rüya değildi. Aynı hareketleri Derin de Kömür' e yaptı. Hemen koşup ikisini çağırdı bağırarak “Nederdiniz var Kömür ile!” dedi ikiside şaşkın bir şekilde birbirlerine bakınca Doruk hemen çekip gitti. Ertesi gün bu olaylardan dolayı üzümlü gece karanlığında Kömür' ü sevmeye çıktı. Uzun bir aramadan sonra Kömür' ü gördü. Kömür hemen Doruk' a doğru koşmaya başladı başta bir sevinç yaşayan Doruk Kömür' ün havlayarak koştuğunu gördü. Büyük bir korku içerisinde koşmaya başladı. Bir sokak bitti ikinci sokak bitti ama Kömür hala peşindeydi. Çığlıklar atarak can havliyle son hız koşuyordu çığlıklarını duyan bir kişi elinden tuttu çekip eve aldı. Çok karanlıktı kim olduğunu görmüyordu. Bir anda ışık yandı, o kişi Emir' di. Doruk ne olduğunu düşünürken Emir konuşmaya başladı:

-Neden benimle konuşmuyorsun? Neyse bunu sorgulamayacağım, Kömür kuduz bunu bilmiyor musun? Ne diye onu sevmeye kalkıştın bu çok tehlikeli. Benim hayvanları sevmediğimi düşünene bilirsin ki, kendince haklısın. Ben hayvanları seviyorum. Neden bana sormadın ki Kömür'den neden korktuğumu? Ki korkmakta haklıyım.

-Düşünemedim. Peki ne olacak Kömür' e?

-Onu bende bilmiyorum. Saat çok geç oldu hadi sen evine git.

Dedi. Ertesi gün Kömür' ü aldılar ve iyileştirip getirdiler. O günden sonra Doruk hiçbir şeyin doğrusunu araştırmadan yanlışla kimseyi suçlamadı. Bu üçlü yeniden eskisi gibi arkadaş oldu oyunlar oynadı ve birlikte büyüdüler.

BÜYÜK AYAKLI KIZ

Küçük bir köyde yaşayan büyük ayaklı kız, dışarı çıkmayı hiç sevmezmiş. Çünkü ne zaman dışarı çıksa ‘büyük ayaklı kız’ diye onunla dalga geçerler ve gülerlermiş. Bunu çok iyi bildiği için kendi evine ve içine çekilirmiş. Lakin içeri içeri derken epeyce vakit geçmiş. Büyük Ayaklı kız artık evde durmaktan bunalmış, gına gelmişti. Bu yüzden dışarı çıkmaya karar vermişti. Kapıdan çıktığında insanların ona attığı kötü bakışları görüyordu. Görmese de zaten ona öyle geliyordu. İçi dışı hep dışlanma ve küçümsenme duygularıyla dolup taşıyordu. Yine de kimseye görünmeden tam köydeki derenin yanından geçerken bir balıkçı onu gördü.

Balıkçı:

-Buralar pek ıssızdır, ne işin var buralar da?

Büyük ayaklı kız:

-Hiç, sadece beni kimsenin göremeyeceği bir yerde gezmek istedim.

Balıkçı:

-Neden?

Büyük ayaklı kız:

-Bana bir bak. Belli değil mi neden görünmek istemediğim?

Balıkçı:

-Seni anlıyorum. Ama ayağının neden o şekilde olduğunu anlayamadım.

Büyük ayaklı kız:

-Doğuştan gelen bir şey fakat insanlar bunu anlayamıyor.

Balıkçı:

-Peki, anladım. Bir daha benimle konuşmak istersen buralardayım.

Büyük ayaklı kız:

-Belki arada gelirim. Görüşürüz!

Büyük ayaklı kız o ıssız yerden ayrılmıştı. Sanki içinde kelebekler uçuşuyordu. İlk defa birisi onunla dalga geçmemiş, empati kurmuştu(...)

Büyük ayaklı kız, artık sık sık dışarı çıkıyordu. Bunu tek sebebi balıkçıydı. Ama bu büyük ihtimalle balıkçı ile son görüşmesi olacaktı. Çünkü büyük ayaklı kız oralardan taşınacaktı(...)

Büyük ayaklı kız, çok geçmeden balıkçının yanına gitti. Ona taşınacağını, bir daha görüşmeyeceklerini söyledi. Balıkçı büyük ayaklı kıza onunla gelmesini söyledi. Fakat büyük ayaklı kız, bunu yapamayacağını söyledi. Daha sonra büyük ayaklı kız gitti. Balıkçı çok üzgündü, büyük ayaklı kız hep onun yüreğinde kalmıştı. Belki büyük ayaklar küçük ayakkabılara sığmayabilir fakat dünya âlem büyük yüreklere sığabilir de sığınabilir de...

BİLGE HAN'IN İKİLEMİ

Bir varmış bir yokmuş. Zamanın birinde soylu aile evladı, ağanın oğlu, Bilge Han, yüzüne neşe verecek, hayatına eşlik edecek, helalliği hatunu bulmakta zorlanıyormuş. Gel zaman git zaman bu böyle bir süre gitmiş. Günlerden bir gün Bilge Han adını çokça duyduğu, içten içe hayranlık beslediği, Paşa Han ile karşılaşmış.

Biraz utanarak ve sıkılarak Paşa Han'ın yanına varmış. Kendini tanıtmış ve derin bir sohbeta koyulmuşlar. Sohbet biraz koyulaştıktan sonra, Bilge Han hayatında şikayetçi olduğu durumu dile getirmiş. Paşa Han ile avluda otururken, Paşa Han'ın kızı elinde bir sini, üstünde testi ve bardaklarla yanlarına çıkageldi. Geldi ama o ne gelişt. Testideki ayrıntı bardaklara doldururken nasıl köpükleniyorsa, Bilge Han'ın da hem yüreği hem de zihni aynı şekilde köpüklendi de taşayazdı. Bembeyaz duygulara umut oldu. Paşa Han'ın kızını görür görmez aşık olmuştu. Aklından gelenleri, kalbinden geçenleri oracıkta faş etti. Aklından şunları geçirmiş, görelim Han'ım, Bilge Han ne söylemiş:

Gözlerime inanayım mı?

Aşkın ile hayata yeniden tutunayım mı?

Seni himayeme alayım mı?

Şimdi Han kızı söyle bana dileklerini

Seni evladımın anası yapayım mı?

Söyle bana gerçekleri Han kızı.

Gel zaman git zaman, han kızı Bilge Han'ın hatunu oldu. Evlilikleri çok güzel ilerlerken, Bilge Han'ın kulağına fısıltılar gelmekteydi. Bu söylentiler, hatunun Bilge Han'ı kandırması, aldatması ile ilgiliydi.

Zaman geçtikçe bu söylentiler canını sıkmaya başladı. Bu söylentiler artık sağır sultanı bile aştı. Her şeyi, hakikati aşkar etmesi veya itiraf etmesi niyetiyle hatunu ile konuşmaya karar verdi. Fakat hatunu söylentiler karşısında hiç duymamış gibi, bir iftira kurbanıymış gibi hareket etti. adeta şoka girdi ve itiraz etti. Bilge Han'ın içi rahatladı, fakat içine düşen kurt onun peşini asla bırakmadı. Günden güne bir elma kurdu gibi kemirdi. Buna rağmen Bilge Han'ın canından şu cümleler dökülmüş, görelim ne dökülmüş;

Söylentilere kulak asayım mı?

Kalplerimizi ayırayım mı?

Söyle Han kızı seni ayaklarımın altına alayım mı?

Yoksa her şeyi duymayıp seni sevmeye devam edeyim mi?

Daha sonraları Bilge Han'ın içine düşen kurt hatununa beslediği sevginin önüne geçer ve Bilge Han hatununu hayatından sürgün eder.

Yıllar geçer ve Bilge Han, Paşa Han kızının canına kıydığı haberini alır.

Bilge Han hiçbir zaman gerçekleri öğrenemez ve hayatı boyunca şüphe ile yaşar.

EL ELDEN, AKIL AKILDAN ÜSTÜNDÜR

Günün birinde horozla köpek arkadaş olup birlikte yolculuğa çıkmışlar. Uzun süre yol almışlar, ama kendilerine hiçbir yiyecek bulamamışlar.

Hava kararıp gece olunca, bir ağacın önünde durmuşlar. Horoz ağacın dallarına tünemiş.

Köpek de ağacın kovuğuna girip derin uykuya dalmış. Sabah gün ışıırken Horoz uyanmış başlamış ötmeye: üürüüüürüüüü... .

Horoz sesini duyan aç bir Tilki, hemen ağaca yaklaşmış. Horoz'u görünce sevinmiş. Yapacağı tek şey onu kandırıp ağaçtan aşağıya indirmekten ibaretmiş.

Bu düşünceyle ağacın altına gelip Horoz'a seslenmiş:

Günaydın Horoz kardeş! Sesini ta uzaklardan duydum da koşa koşa, nefes nefese geldim buraya. Ne güzel ses, bu böyle! İçim bir tuhaf oldu. Aşağıya bir in de, seni kucaklayıp tebrik edeyim. Horozun bu güzellemelerle akıllı başını terk etmiş, kalbi coşkuyla galeyana gelmiş. Bir an bütün benliğini Tilkiye teslim edesi gelmiş fakat Horoz, Tilkinin oyununu sezmiş.

Ona :

-Tabi Tilki kardeş, demiş. Hemen gelirim. Aşağıda kapıcım var. Ona söyle de kapıyı açsın.

Ben de hemen inerim aşağıya.

Bu sırada ağacın kovuğunda bu konuşmaları dinleyen köpek öyle bir fırlamış ki dışarı, Tilki ne yapacağını şaşırılmış .Az önce Horozu boğazlamayı düşünerek için için sevinirken bir anda köpeğin dişlerine boğazını kaptırmaktan kurtulamamış.

-Bazen el elden, bazen de akıl akıldan üstündür. Bir ömür yoldaki bir taşı kaldırmaktan veya yola çukur kazmaktan başka bir gayeyi nasiplenmemiş olanların da hayatta kendilerine biçtikleri bir rol vardır. Başkalarına tuzak kuranlar, kurdukları tuzağa kendilerinin de düşebileceğini unutmamalıdır. Hayır ile yad edilmek herhalde en büyük, en yüce dünya nimetlerinden olsa gerek...

KRALLIK SAVAŞI

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde bir orman varmış. Bu ormanda türlü türlü hayvanlar gayet huzurlu bir iklimde yaşarlarmış. Bir gün bu ormanın kralı olan aslan vefat etmiş. Halk çok telaşlanmış, demişler ki:

Halk: Biz kralsız ne yaparız, başımızda biri yokken nasıl yaşarız?

Aslanın iki tane de oğlu varmış. Küçük Aslan yirmi, Büyük Aslan ise yirmi beş yaşındaymış. Küçük Aslan kalkmış ayağa büyük bir cesaretle, demiş ki:

Küçük Aslan: Merak etmeyin ,sizin başınıza babamın yerine ben geçerim.

Tabi Büyük Aslan durur mu kalkmış ayağa büyük bir özgüven ile:

Büyük Aslan: Küçük kardeşim sen de kendini hemen kral belledin ben de adaylığımı koyuyorum.

Birbirleriyle tartışmışlar biri demiş ben daha iyi kral olurum, öbürü ben senden daha iyi kral olurum, demiş. Dedim dedilerle ortalık yavaş yavaş hararetlenmiş, nihayet bu tartışmalı sohbet bir anda kavgaya dönüvermiş.

Halk artık bu işten sıkılıp aslanlardan durmalarını istemiş. Tabi aslanlar hiç onları dinler mi, elbette dinlemez. İçlerinden Boğa bir hışımla aralarına atlar. Onları ayırır ve der ki:

Boğa: Krallık koltuğuna geçecek kişilere bakın daha kendileriyle anlaşıyorlar, demiş ve eklemiş krallık koltuğunu kafanıza göre alamazsınız biz bir karara varana kadar bekleyeceksiniz ve de her ihtimale karşı ayrı yerlerde duracaksınız. İki yorgun argın aslan biçare bir halde bu ihtarlara ses çıkarmadan rıza göstermişler. Yoksa aralarındaki çekişme kavgaya her ikisini de heder, telef edecekmiş.

Büyük Aslan'ı ormanın bir köşesindeki şatoya; küçük aslanı ise ormanın diğer köşesindeki şatoya göndermişler.

Ahali bu işe bir karar vermek üzere bir evde toplanmışlar düşünmüşler, düşünmüşler, düşünmüşler ve sonunda içlerinden zürafa çıkıp demiş ki:

Zürafa: Üç oyunlu olimpiyat yarışları mı yapsak, demiş.

Ahali bu fikre onay vermiş. Fil demiş ki:

Fil: Olimpiyatlar için en uygun yer, ormanın koynundaki büyük meydan. Olimpiyatları orada yapalım herkes için de uygunsa Saat: 15.15'te olsun, demiş.

Ahali bu fikri de onaylamış, ancak oyunlar sürpriz olacak demişler. Aslanlara oyunlarla ilgili hiçbir bilgi vermeyeceklermiş. Orman sakinlerinden iki kişi aslanlara nasıl bir çözüm bulduklarını, yarışın nerede olacağını ve saatlerini bildirmek için aslanların yanına gitmişler. Aslanlardan biri:

Büyük Aslan: Peki, ya oyunlar ne olacak, diye sormuş.

Kaplan: Söylememiz yasak ama ben senin kral olmanı istediğim için sana söyleyeceğim, demiş ve eklemiş. İlk oyun penaltı atışları olacak birer birer beş tane penaltı atacaksınız. Ama

ön ayaklarınızla geri geri. İkinci oyun ise bir basket maçı yapacaksınız. Bu oyunda da beş atış var. Ama geri geri. Hanginiz ilk önce beş sayıya ulaşırsanız, kazanacak. Son yarış ise koşu yarış büyük meydanı tam olarak on kere turlayacaksınız on turu ilk tamamlayan kazanacak, ama gerisin geri koşacaksınız. Bir ara gırtlaklarına kadar gelmiş iki aslanın birlik olup bütün ormanı talan etmek lakin Allah'tan bundan çabuk vaz geçmişler.

Aynı şey küçük aslana da söylenmiş ama Küçük Aslan, hemen çalışmaya başlamış.

Büyük Aslan, yarışları bildiği için rahat rahat takılıp gezmiş. Ona göre nasıl olsa keklik çantada, balık oltadaymış.

Küçük Aslan çalışmış ve gün gelip çatmış. İki aslan ve ahali Büyük Meydan'da toplanmışlar.

Yarışma başlamadan Küçük Aslan bir şeyi itiraf etmek istemiş ve demiş ki:

Küçük Aslan: Orman sakinleri sizlere bir şey söylemek isterim. Tavşan bana yarışmanın yerini söylemeye geldiğinde yarışın ne olduğunu sordum. O da bana söylemesinin yasak olduğunu ama beni tuttuğu için bana söyleyeceğini söyledi. Adaletsizlik olmasın diye söylemek istedim, dedi.

Büyük Aslan'da ise hiçbir hareketlenme, itiraf yok. Halk sakinlerinin önünde gururlu bir şekilde duruyor.

Ahali liderlerinden olan Boğa bir adım öne atılıp dedi ki:

Boğa: Evet arkadaşlar size olimpiyat yapacaktık ancak ilk ve bizim için en önemli sınav olan dürüstlük sınavını sadece Küçük Aslan geçebildi ve bizi bu dürüstlüğüyle mest etti. Bu bilgiler ikinize de sızdırıldı size küçük bir oyun oynamıştık ve Büyük Aslan bu oyunu geçemedi ve biz halk olarak yarışmaların oynanmasını istemiyoruz. Yeni kralımız KÜÇÜK ASLAN, dedi.

Büyük Aslan'ın yüzü düşmüştü ve ağlamaklı bir yüz şekliyle orayı terk etti. Adaletiyle ve dürüstlüğüyle yeni kral Küçük Aslan seçildi ve orman sakinleri mutlu mesut yaşadı.

SON

EREN KADİR YELER 8-C

TAVUK İLE KÖPEK

Çiftlikte yaşayan tavuk ve köpek iki yakın arkadaşmış. Çiftlikteki bütün hayvanlar bu arkadaşlığı saçma bulur. Bir tavuk ile köpeğin arkadaşlık kuramayacağını söylemiş. Köpek buna kulak asmamış ancak tavuk bu söylentileri her duyduğunda üzülürmüş.

Günlerden bir gün tavuk kendi halinde dolaşırken aklına geçen gün yaptığı leziz kurabiyeler gelmiş ve hemen kümese gidip birkaç tane kurabiyeyi almış. Köpeğin kulübesine doğru yola koyulan tavuk, biraz ileride oluşan kalabalığı görüp koşmaya başlamış. Küçük cüssesiyle aradan geçmesi pek kolay değilmiş. Kafasını kaldırıncaya arkadaş köpeği ve köpeğin en az iki katı olan Kurt' u boğuşurken görmüş. Tam öne atılacakken yaşlı keçi onu durdurup; Kediden bile küçük olan sen, köpeği nasıl koruyacaksın? Hem de Kurt' a karşı! diye çıkmış. Tavuk bunu köpek ile olan ilişkisini de gururuna yedirememiş. Ortaya atlamış bir anda, Kurt'un pençelerini gagalamaya başlamış. Tavuğun kısılgından dolayı onu göremeyen Kurt'un dikkati dağılmış ve tavuğa karşı koyamamış. Kalabalıktan çıkan uğultular artık Vay be! Vefalıymış. Tarzı şeylere dönüşü vermiş.

Ve o çiftlik bir daha asla ne kimsenin arkadaşlık ilişkilerini garipsememiş ne de anormal görmüş. Herkese saygı duymuş, fitrat ile kalplerin bir olmadığını anlamışlar.

EREN KADİR YELER 8/C

KIYMETİNİ BİLEMEME

Bir gün ormanlar kralı aslan gene etrafta dolaşıyormuş ve birden bire Ceylanla karşılaşmış. Aslan aç olduğu için Ceylanı yakalamaya çalışmış ama Ceylan bir şekilde kaçıp ormandaki diğer hayvanların yanına gitmiş. Hepsini yanına çağırıp basına toplamış ve başlamış başından geçenleri anlatmaya. Hepsi ilgi ile onu dinlemiş ve sonunda başlamışlar konuşmaya Köpek nasıl o kadar hızlı koştu keşke benim de senin gibi ayaklarım olsa demiş. Tavşan köpeğe senin en azından iri ve korkutucu bir vücuda sahiptin ben çok küçüğüm ve sadece zıplamakla yetiniyorum demiş. Kaplumbağa tavşana sen en azından zıplayarak bir yere gidebiliyorsun ben bu bedenimi kaldıramıyorum demiş. Hepsi de birbirinin yeteneklerinden bahsedip durmuşlar böyle ama hiçbiri kendi elindeki fırsatlardan bahsetmemiş aslında hepsinin güzel özellikleri varmış ama onlar sadece yeteneklerini küçümseyip durmuşlar.

NAZ OKUR 8/C

ANGUT MARTI

Soğuk bir gün, daha güneş yeni doğmuş. Horozlar yeni ötmüş. Çocuklar okula gitmek için hazırlanırken, havada süzülen bir martı, çok acıkmış, karnı zil çalıyormuş. Tam o sırada denizin üstünde süzülürken bir hamsi görmüş. O kadar mutlu olmuş ki etekleri zil çalmış. Hızla süzülerek hamsiyi gagasıyla kapmış. Hamsi bu durumda ağlaması gerekirken birden gülmeye başlamış ve demiş ki:

- Ya hu! O nasıl gaga şuracıkta belki ölüp gideceğim, ama senin gagan bir komik geldi bana. Martı, hamsinin bu cevabını garip bulmuş. Hamsiyle biraz konuşmak için onu yememiş, ama hamsi bunu fırsata çevirmiş. Hamsi sırttan yüzüyle martıya:

- Havadaki şu süzülen güzel martı sana bakıyor, demiş ve havadaki uçağı göstermiş. Martı heyecanla çok sevinmiş ama bir endişesi varmış bu martı nereye gidiyormuş, gözden kaybolunca martı sordu:

- Hey! Hamsi, martı nereye, martı nereye gidiyor?
Yalancı hamsi:
- Ühü, ühü görmedin mi? Az önce yere düştü ve öldü.
Martı bunun üstüne ben onsuz yaşayamam. Denize atlamış ve bir daha çıkmamış. Zaferinin mutluluğunu yaşayan hamsi kıkırdayarak kaçıp gitmiş.

EYLÜL AYŞE TURGUT 5/E

TILKI' NİN PİŞMANLIĞI

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, Masal Ormanının kralı

Aslan bir gün tüm hayvan arkadaşlarını sarayına davet etmiş;

Aslan: Sevgili dostlarım! Bugün sizlere, düşündüğüm bir konu üzerine konuşacağım.

Sincap: Ee Aslanım çabuk ol çok merak ediyorum.

Porsuk: Off Sincap yine mi ya!

Aslan: Tamam, yeter sadede gelelim biz konu: 'Adalet'

Tilki: Vay ne adaletiymiş bakalım .

Aslan: Pek sevmeyeceğin bir konu Tilkiciğim. Neyse konumuz;

Masal Ormanında kimse kimseden izinsiz besin almayacak, eğer

alır ise cezalandırılacaktır. Bütün hayvanlar haklara saygı duyacaktır.

Horoz: Bence çok güzel olmuş Aslanığım, çok doğru bir karar almışsın. Ben onaylıyorum.

Tilki: Hayır, olmaz! Ben nasıl karnımı doyuracağım? Ben, onaylamıyorum.

Kokarca: Ben de çok sevindim. Ayrıca Tilkiciğim yan gelip yatacağına

çalışsan o karnın daha güzel doyar, ben de onaylıyorum.

Geyik: Bence de çok iyi ve güzel bir karar, ben de onaylıyorum.

Aslan: Diğer hayvanlar onaylıyor mu?

Diğer Hayvanlar hep bir ağızdan: "Onaylıyoruz!"

Aslan: Bundan sonra bu kural geçerli olacaktır.

Tilki: Ben kabul etmiyorum. Masal Ormanını terk ediyorum.

Aslan: Sen bilirsin Tilkiciğim kurallara uyduğun surece her zaman yanımıza gelebilirsin.

-Gel zaman git zaman üç gün süren yolculuğun sonunda Tilki Değersiz Ormana ulaşmış

Tilki: Oh kural olmayan bir ormana ulaştım çok mutluyum ama arkadaşlarımı da özleyeceğim neyse Aslan Kralın sarayına gideyim tanışalım.

Tilki ormanda yürürken çalışan hayvanları görmüş, ilk korkmuş sonra kendileri için çalıştıklarını düşünmüş ve yoluna devam etmiş, yolun sonunda saraya ulaşmış.

Tilki: O ne güzel bir saray girelim, bakalım!

Aslan: Ooo kimsin sen?

Tilki: Ben Tilki, sizin ormanınıza göç ettim.

Aslan: Hangi ormandan göç ettin?

Tilki: Masal ormanından göç ettim.

Aslan: Hiç sevmediğim bir orman, neyse çok iyi yapmışsın hoş geldin, ayı sana yardım edecek.

Ayı: Gel bakalım, Tilki.

Tilki hiç hazzetmemiş konuşulanlardan ama yapacak bir şey olmadığı için Ayı ile gitmiş

Ayı: Burası senin evin...

Tilki: Bu kötü kulübede mi yaşayacağım?

Ayı: Evet, ne var? Haa sakın Aslan'ın kulağına gitmesin bu söylediklerin!

Tilki: Peki, tamam.

Aslan: Bu Tilki'yi meyve toplayıcı gurubuna koy .

Ayı: Tamam, Aslan hemen.

Tilki: Ooo Ayı kardeş hayırdır?

Ayı: Yerleştiiysen gidiyoruz.

Tilki: Pardon nereye gidiyoruz?

Ayı: İşine.

Tilki: Ben buraya çalışmaya gelmedim, bana hiçbir şeyi zorla yaptıramazsınız.

Ayı: Mecbursun kaçışın yok. Yoksa olacakları duymak istemezsin.

Tilki: Peki, tamam

Tilki içinden : Keşke buralara gelmeseydim geri nasıl döneceğim?

Ayı: Geldik, meyve toplayacaksın, topladığın meyveleri Aslan'ın sarayına götüreceksin.

Tilki: Peki Ayıcığım yemek, nerede yiyeceğim?

Ayı: Aslan'ın sarayında işin bitince yersin.

Tilki: Peki.

Tilki işlere koyulmuş ama pek de beceremiyormuş da öylesine yapıyormuş işte. Akşam olmuş ve yemek saati gelmiş Tilki'de sarayın yolunu tutmuş ve saraya varmış.

Tilki: Yemekte ne var kedi?

Kedi: Bir elma bir tane de ceviz başka da bir şey yok

Tilki: Duyamadım ne o kadar mı? Giderim buradan.

Aslan bunu duyup

Aslan: Sen ne hakla burada olduğunu sorguluyorsun. Atın zindana şu Tilki'yi.

Tilki: Atın da kurtulayım bu sefaletten.

Ayı zindana atmış Tilki'yi.

Güvercin: Merhaba Tilki kardeş ne yaptın da düştün buralara?

Tilki: Hakkımı savundum da o yüzden buradayım. Tabi kendi hatam da var da neyse.

Güvercin: Ne yaptın Tilki kardeş?

Tilki: Masal Ormanından kendim geldim buralara Aslan Kral bazı gerekli kurallar koymuştu bense bunlara karşı geldim.

Güvercin: Ah Tilki kardeş!

Tilki: Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.

Güvercin: Nasıl çıkacağız peki ?

Tilki: Ben bu demirleri senin geçebileceğin şekilde bükeceğim sen de benim geldiğim ormana gidip Aslan Krala benim pişman olduğumu ve geri gelip ormandaki kurallara uyacağımı belirt onlar yapacaklarını bilir .

Güvercin: Tamamdır.

Tilki demirleri Güvercinin geçeceği şekilde açmış ve Güvercin yola koyulmuş.3 gün sonra Masal Ormanına varmış ve Aslan Krala her şeyi anlatmış . Aslan Kral ve birkaç hayvan da üç gün süren yolculuğun sonunda Değersiz Ormana ulaşmışlar . Aslan ve Ayı'ya verilmesi gereken cezalar verildi ve orada yaşayan hayvanlar ve tabi ki de Tilki de Masal Ormanını geldi.

Tilki: Aslancığım kurallara uyup kalmadığım için çok mahcup oldum eğer tekrardan kabul edersen kimsenin hakkına girmeden çalışıp kendi karnımı doyurmaya ve haklara saygı duymaya varım kabul edersen.

Aslan: Tilkiçim, adaletin şimdi ne kadar önemli olduğunu anladın mı hatırlıyor musun giderken son bir söz söylemiştim: kurallara uyduğun sürece bu ormanda kalmakta özgürsün.

Tilki çok teşekkür ederim, Aslancığım ve diğer dostlarım...

ACILARIN TADI

Acı bence çok yönlü bir kavramdır. Yani herkes bunu farklı şekillerde yorumlayabilir. Acının çok farklı şekilleri vardır. Ayrıca her bireyin acısını yaşama şekilleri de farklıdır. Kimi ağlar, kimi susar, kimi etrafına zarar verir, kimi de kendine. Bahsettiğim zarar fiziksel değil aslında ama siz benim anlattıklarımı nasıl anlamak istiyorsanız öyle anlayabilirsiniz. Mutluluk bizi biz yapar. Peki acı bizi güçsüz kılar? Bence hayır. Hatta acı da bence mutluluk gibi bizi biz yapan şeylerden biridir. İnsanları sınıflandıran şey de acıları olabilir bazen. Farklı tür acılar yaşayan iki insanın birbirini anlaması zor denebilir. İmkânsız da değildir. Ama bence toplum içinde cidden garip bir acıdan korkma, acıdan uzaklaşma duygusu var. Herkes acısı olana karşı “o üzgün, uzak durun, yalnız kalsın” gibi ifadeler kullanıyor ama bence acının en güzel yolu paylaşmaktır. Çünkü acı paylaştıkça azalır. Ama insanlarda hep bir acısını saklama huyu oluştu zaman içinde. Yani anormalleştirmiyorum aslında. Birinin içinde fırtınalar koparken dışarıdan kahkaha atabilir aynı zamanda. Acıyı saklamak da acıyı belli etmek de çok zordur. Bir de “tatlı acı” diye bir kavram vardır. Bu acı bana göre tecrübelerin acısıdır. Çünkü acının geçek anlamına dönecek olursak acıyı ilk yediğinizde ağzınız hep çok yanar. “Bu ne ya?” dersiniz. Belki ağzınız o kadar yanar ki ağlamaya başlarsınız. Sonra sakinleşirsiniz. Ama hayatınızın bir yerinde yine o acıyı yersiniz. Ve siz o acıyı ne kadar yerseniz o kadar alışırınız. Bence acı her zaman böyledir. Siz acıya alıştıkça acı da size alışacaktır. Ve bir yerden sonra alışmış olmanın verdiği etkiyle artık belki hissetmezsiniz belki de o acı size tatlı gibi gelir. Acı kavramı tabii ki bu kadarla kalmaz. Anlatacak çok şey, söyleyecek çok söz var elbette. Ve bence her acı bir gün diner. Yani, galiba...

DURU ŞENGÜN 8/C

KEHANET

Bir varmış bir yokmuş, uzun uzun yıllar önce bir hükümdar yaşarmış. Bu hükümdar çok bencil, aç gözlü ve kibirli bir insanmış. Bulutlara uzanan bir şatosu, birbirinden güçlü onlarca yaveri ve binlerce devenin hazinelerinin anahtarlarını ancak taşıyabileceği zenginliği varmış. Bu hükümdar parası ile her şeyi elde edebileceğine, parayı verenin her türlü düdüğü çalacağına inanmış. Bu husustaki yaklaşımı her halinden belli oluyormuş. Lakin bu ahvali hükümdara arz edebilecek hiç kimsecikler yokmuş.

Günlerden bir gün, hükümdarın şatosuna çat kapı bir kahin gelmiş ve hükümdara “*Eğer yakın bir zamanda bencil ve kibirli bir insan olmayı bırakıp, yurduna layık bir hükümdar olmayı başaramazsan, ömrünün sonuna kadar kıtlık ve yoksulluk içinde yaşayacaksın.*” diye bir kehanette bulunmuş. Hükümdar, kahinin sözlerine hiç ama hiç aldırmış etmeyip kahini zindana attırmış. Aradan biraz zaman geçmiş ve kahinin bahsettiği olaylar birer birer gerçekleşmeye başlamış; en verimli topraklarda ekinler bitmiyor, hayvanlar açlıktan ölüyor, insanlar çeşitli isyanlar çıkarıyormuş. Hükümdar, yaşanan bu olayların, kahinin bahsettiği kehanet olduğunu anlamış ve kahini zindandan çıkarttırmış. Ona dilediği kadar altın teklif etmiş fakat kahin teklifi geri çevirip “*Yaşanan her şeyi sen başlattın ve sadece sen son verebilirsin*” demiş.

Hükümdar o günden sonra kibirli bir insan olmayı bırakmış ve yaverleri ile birlikte halkına yardım etmiş, tarlalarda çalışmış, yoksullara ve yetimlere ev yaptırmış, hasta ve yaşlı insanlara para yardımında bulunmuş. Zaman içinde her şeyin düzene girdiğini, halkının öncekinden daha mutlu olduğunu görmüş. Hükümdar, kahine, ona gerçekleri gösterdiği için teşekkür etmiş. Hükümdar ve yurdu sonsuza kadar huzur ve mutluluk içinde yaşamış. Uzun lafın kısası onlar ermişler muratlarına, biz de çıkaralım aheste aheste kerevetimize...

POYRAZ KOZ 8/A

O SON GECE

Akşamın karanlığında yürüyordum. Kimsecikler yoktu ya da ben öyle zannediyordum. Birkaç metre ötemden sürekli bir nefes alışveriş sesi geliyordu. Arkama bakmaya cesaret dahi edemiyordum. En sonunda içimdeki ses koşmam gerektiğini söyledi. Nefes nefese kalmıştım. Hissediyordum arkamdaki kişi de benimle geliyordu. En sonunda saklanacak bir yer buldum ve saklandım. Lambanın ışığından yansımamı görebiliyordum. Hayatımda bu kadar gerilmemiştim. O akşam olduğum yerde uyuyakalmıştım. Uyandığında sabah olmuştu. Etrafa dikkatlice baktım. O yoktu, peki ya o kimdi? Neden beni takip ediyordu, benden ne istiyordu? Aklımdaki soruları bir kenara bırakıp bulunduğum yerden çıktım. Sürekli olarak arkama bakarak yürüyordum. Çok korkuyordum. En sonunda güvenli bir şekilde eve vardım. Bir daha akşam dışarıya çıkmayacağım, diyerek kendimi avutuyordum. Biraz sonra adamı düşünmeye başladım. Yansımamdan uzun boylu ve küçük suratlı biri olduğunu anlamıştım. Günler, haftalar ve hatta aylarca yaşadığım şeyi unutamamıştım. Bir keresinde karakola gitmeyi bile düşünmüştüm.

20 Şubat 2001 günü karnımın gurultusuyla uyandım. Dolapta hiçbir şey yoktu, mecbur dışarıya çıkacaktım. Dışarı çıktıktan on ya da on beş dakika sonra birinin beni izlediğini anladım. Etrafıma bakındım, o bana bakıyordu. Simsiyah kıyafeti, kömür gibi kara gözleriyle bana bakıyordu. Yavaş yavaş üstüme yürümeye başladı. O anda aklımda tek bir şey vardı: koşmak. Var gücümle koşmaya başladım. Ev yakın olduğu için eve girdim. Fakat camdan beni izliyordu, camı tıkırdatıyordu. Korkuyordum, en sonunda camı kırdı. O an yalın ayakla evden dışarı çıkıp koşmaya başladım. Beni yakaladı. Uyandığında sadece bir penceresi olan kapkaranlık bir odadaydım. Pencereden minicik bir güneş ışığı sızıyordu bu da sabah olduğunu gösteriyordu bana. Oda tuhaf bir şekilde rutubet kokuyordu. Bağırmağa başladım fakat kimse sesimi duymuyordu. Beni ıssız bir yere getirdiği belliydi. Fakat dikkatimi çeken bir şey vardı: yerdeki küçük kırmızı lekeler. Kendi kendimi “Sakin ol Elvin, bu sadece bir boya.” diyerek avutuyordum. Kapının açılma sesini duydum, o gelmişti ama farklı bir şekilde yüzünde maske yoktu. Bir dakika ben... Ben... Ben onu tanıyordum! O lisede herkesin dalga geçtiği, ketçap yüzünden burnunu kırıp sakar ve inek lakaplarıyla alay konusu olan Veysel’di. Ama benden ne istiyordu? Veysel bana bakarak “Herhalde beni tanımışsındır.” dedi ve ekledi: “Her gün zorbalık yapıp okul hayatını mahvettiğin arkadaşın.” Bir şey bilmiyormuşum gibi davranarak. “İı hayır, çıkaramadım.” dedim. Veysel inanmamış bir ses tonuyla “Tabii canım öyledir.” dedi. “Benden ne istiyorsun?” dedim. “İntikam.” dedi. Meraklı bir şekilde baktım. İçeriye elinde bir bilezikle geldi. Bilezik en yakın arkadaşım Helin’e aitti. Haykırarak, “Ne yaptın Helin’e, o nerede?” dedim. Dalga geçerek “Muhtemelen toprağın altındadır.” dedi. O an Helin’e yaptığını ve bana ne yapmak istediğini anladım. Fakat bunun sadece Helin’le de kaldığını zannetmiyordum.

Veysel içeriden çıktı. O an buradan kaçmam gerektiğini anladım. Fakat çok fazla vaktimin olmadığını biliyordum. Sandalyeye çıkarak minik camı elimi yumruk yaparak kırdım. Elimden kan akıyordu. Koşarak dışarıya çıktım. Etrafta kimsecikler yoktu. Uçsuz bucaksız yürüyordum, en sonunda caddeye vardım. Herkese polis karakolunun nerede olduğunu sordum fakat kimse yüzüme bile bakmıyordu. Haklıydılar, üstü başı yırtık, yalın ayaklı, elinden kan akan birine kimse dönüp bakamazdı, aksine kaçardı. Deliler hastanesinden kaçmış gibi görünüyordum. En sonunda biri bana yardım etti. Karakola gidip her şeyi anlattım.

Veysel kısa sürede yakalandı, fakat aklımda tek bir soru kalmıştı. Ne yapmıştı da bu kadar uzun süre yakalanmamıştı? Bu sorunun cevabını asla alamadım.

MÜNEVVER MİNA ÖKSÜZ 7/B

ŞİŞLİ ATATÜRK ORTAOKULU

Sen de Okuyarak Geleceğe Yön Ver

GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ